

Arrest

nr. 99 731 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 april 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 oktober 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, tot de umbundu-etnie te behoren en uit Benguela afkomstig te zijn. U beweert verder op 14 februari 1997 te zijn geboren en bijgevolg momenteel vijftien jaar te zijn. U heeft steeds in de bairro da Graça in Benguela verbleven. Uw moeder, A. D. C., verloor het leven in 2010 tijdens een auto-ongeval. Uw vader, D. P., is politieagent derde klas, maar was niet meer actief sedert zijn ziekte in 2009. U studeerde aan de handelsschool en in januari 2011 had u geleerd om computers te herstellen en te programmeren. In februari 2012 werd u benaderd door een man, E. (van wie u de volledige naam niet kent), die u vroeg zijn computer te herstellen. U stelde vast dat op zijn harde schijf gevoelige informatie stond met betrekking tot kinderen die werden mishandeld. U werd bang en riep uw vader. Uw vader belde zijn collega, een agent eerste klas, op. U kent zijn naam niet. Hij nam de harde schijf mee. In maart 2012 zag u dat er veel -voor u onbekende- mannen bij u thuis langskwamen. Uw vader werd op een dreigende manier aangesproken. U weet niet waarover het gesprek ging, gezien uw vader u wegstuurde. De mannen gingen weg. In maart 2012, u kan zich de precieze datum niet meer herinneren, kwamen er opnieuw mannen naar uw woning. Uw vader plaatste u met uw jongere zus en broer in een kamer. De mannen vroegen uw vader naar u en de harde schijf. Uw vader werd bedreigd en meegenomen. Uw woning werd overhoop gehaald. Nadat de mannen weg waren, belde u naar de agent eerste klas. Hij nam u, uw broer en uw zus mee naar zijn huis in de bairro Goa in Benguela. U verbleef er -vermoedelijk- ongeveer een week. De agent eerste klas vertelde u dat E. was opgepakt omwille van de gegevens die er op de harde schijf stonden. Hij zocht uw vader in alle gevangenissen maar kon hem niet vinden. De agent belde een voor u onbekende vriend op in Luanda. U werd met uw broer en zus door deze man naar Luanda gebracht. U verbleef er een week. De man contacteerde twee voor u onbekende blanke dames die uw vertrek uit uw land van herkomst organiseerden. Uw broer en zus zouden in Luanda achterblijven. Op 1 april 2012 reisde u vanuit Luanda, onder begeleiding van deze twee dames, naar België, alwaar u op 2 april 2012 aankwam. U vroeg er op 3 april 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een Certidão de Narrativa simples de registo de Nascimento voor (met nummer 1797/99, afgeleverd op 19 november 1999); een lidkaart van de kerk (M.C.E.R.A, afgeleverd op 8 maart 2011) en een studentenkaart (met nummer 135/010).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst verklaarde u geboren te zijn op 14 februari 1997 (gehoorverslag, p. 3). Hieruit kan worden afgeleid dat u 15 jaar oud en dus minderjarig bent (gehoorverslag, p. 3). De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing op 10 mei 2012 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 17 april 2012 een leeftijd hebt van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 21,2 jaar een minimumleeftijd is. Deze beslissing werd op 11 juli 2012 door de Dienst Voogdij bevestigd, nadat hen door de Dienst Vreemdelingenzaken per faxbericht van 19 juni 2012 werd gewezen op het bestaan van een door u voorgelegde geboorteakte. Wanneer u om enige verklaring in dit verband werd gevraagd, haalde u enkel herhaaldelijk tijdens het gehoor aan dat uw vader voor uw geboorteakte heeft gezorgd en u altijd werd verteld dat u die leeftijd heeft (gehoorverslag, pp. 2, 3 en 11). Gelet op het ruime leeftijdsverschil tussen uw verklaarde geboortedatum en de testen die door de dienst Voogdij werden uitgevoerd, blijft de leeftijdsbepaling van 17 april 2012 behouden. Gezien de door u neergelegde kopie van een Certidão de Narrativa simples de registo de Nascimento (met nummer 1797/99, afgeleverd op 19 november 1999) 14 februari 1997 als geboortedatum vermeldt, kan aan dit document geen enkele bewijswaarde meer worden gehecht. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde lidkaart van de kerk (M.C.E.R.A., afgeleverd op 8 maart 2011) en de studentenkaart (met nummer 135/010), hetgeen overigens bezwaarlijk als bewijskrachtige documenten ter ondersteuning voor uw identiteit (waaronder uw leeftijd) kunnen worden beschouwd. Bij gebrek aan andere authentieke documenten ter zake kan uw ware identiteit niet worden nagegaan.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten op zich geen verband houden met de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Uit uw verklaringen blijkt dat u Angola heeft verlaten omdat u door voor u onbekende mannen wordt gezocht nadat u gevoelige informatie die op een harde schijf stond van een klant aan het licht bracht en aan de politie overhandigde (via uw vader) (gehoorverslag, p. 10). Dit is echter een probleem van gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, dat geen verband houdt met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Nergens blijkt uit uw verklaringen dat u door de voor u onbekende mannen, door de Angolese

autoriteiten of andere actoren wordt gevisieerd omwille van één van de hierboven genoemde conventiegronden.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. U verklaart bij terugkeer een risico op ernstige schade te lopen, aangezien misschien uw leven in gevaar zou zijn (gehoorverslag, p. 10).

Ten eerste wordt de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde risico op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst ondermijnd door vage en incoherente verklaringen. Zo is het niet aannemelijk dat u de volledige naam niet kan verstrekken van de man, E., die u vroeg om zijn computer te herstellen (gehoorverslag, p. 6). Uw bewering dat u nog niet eerder voor E. had gewerkt (gehoorverslag, p. 9) en u hem voor het eerst zag (gehoorverslag, p. 9), is niet afdoende als verantwoording voor de vaststelling dat u de volledige naam niet kan verstrekken van de persoon door wiens toedoen uw problemen zijn begonnen. U had overigens de gelegenheid om meer inlichtingen te vragen over E. tijdens de week dat u bij de agent eerste klas verbleef (gehoorverslag, p. 9). Zo wist u evenmin (1) wat het beroep van E. was (gehoorverslag, p. 8); (2) waar E. woonde (gehoorverslag, p. 6); (3) wanneer precies E. werd gearresteerd in februari 2012 (gehoorverslag, p. 7); (4) of E. de enige persoon was die werd gearresteerd naar aanleiding van de gevoelige informatie die werd teruggevonden op de harde schijf (gehoorverslag, p. 7) en of E. inmiddels werd berecht of dat er hem een proces te wachten stond (gehoorverslag, p. 8). Gezien het hier om de persoon gaat die de aanleiding vormde voor uw problemen, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u meer toelichting omtrent E. zou kunnen geven. Verder is het niet aannemelijk dat u de naam van de agent eerste klas niet kan verstrekken (gehoorverslag, p. 6). Niet alleen gaat het hier om een collega van uw vader (gehoorverslag, p. 6), maar bovendien om de persoon die u zelf opbelde onmiddellijk nadat de voor u onbekende mannen uw vader hadden meegenomen (gehoorverslag, p. 8); bij wie u ongeveer een week verbleef, alvorens verder naar Luanda te vluchten (gehoorverslag, p. 9) en die u in contact bracht met de persoon die u naar Luanda bracht, alvorens u het land verliet (gehoorverslag, p. 9). Overigens kon u evenmin de naam of het beroep verstrekken van de vriend van de voor u onbekende agent eerste klas die u hielp het land te verlaten (gehoorverslag, p. 9). U beweerde verder dat "veel mannen" uw vader voor het eerst bedreigden in maart 2012 (u kon dit niet nader preciseren), maar u kan niet zeggen over hoeveel mannen dit dan wel ging (gehoorverslag, p. 7). U kon evenmin zeggen of E. op dat moment al was gearresteerd (gehoorverslag, p. 8), alhoewel u eerder stelde dat E. op een voor u onbekende datum in februari 2012 werd gearresteerd (gehoorverslag, p. 7). U kon evenmin zeggen hoeveel tijd er tussen het eerste bezoek van de "mannen" zat en het moment dat uw vader door hen werd meegenomen (gehoorverslag, p. 7). U kon enkel zeggen dat het in diezelfde maand was (gehoorverslag, p. 7). U zei verder herhaaldelijk dat de "mannen" uw vader naar u en de harde schijf vroegen en ze het huis overhoop haalden (gehoorverslag, p. 7). Het is dan ook volstrekt onduidelijk hoe het komt dat deze "mannen" u (en uw broer en zus) niet hebben kunnen vinden, gezien u in een kamer verbleef waar u het gesprek tussen de "mannen" en uw vader kon afluisteren (gehoorverslag, p. 7). U had hier zelf geen aanvaardbare uitleg voor (gehoorverslag, p. 8). U haalde verder aan dat de agent eerste klas u zei dat ze "in alle gevangenschappen onder andere in Cacuaco" hadden gezocht naar uw vader (gehoorverslag, p. 8). Wanneer u door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd waarom er naar uw vader in de gevangenschappen werd gezocht, antwoordde u misschien omdat de politie hem heeft opgepakt (gehoorverslag, p. 8). Op de (herhaaldelijke) vraag van het Commissariaat-generaal om meer toelichting te geven bij deze cruciale verklaring, zei u dat u hier niets over kon zeggen en dat u het niet weet (gehoorverslag, p. 8). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd welk onderzoek er door de politie werd gevoerd naar de verdwijning van uw vader, antwoordde u erg ontwijkend dat de agent eerste klas zijn vriend in Luanda opbelde en ze na een gesprek besloten dat u het land diende te verlaten (gehoorverslag, p. 9). U weet evenmin -tot op heden- waar uw vader zou zijn (gehoorverslag, p. 4). Voorgaande vaststelling, in samenhang met de uiterst vage verklaringen betreffende de door u aangehaalde problemen, roept bijkomende vragen op naar de waarachtigheid van uw relaas, gezien er toch zou verwacht worden dat u alles in het werk zou hebben gesteld om meer te weten te komen over de verdwijning van uw vader of minstens zou geïnformeerd hebben naar de stand van het onderzoek naar zijn verdwijning. U kon zelfs niet zeggen of E. inmiddels zou zijn berecht (gehoorverslag, p. 8). Wanneer u werd gevraagd of u actueel nog wordt gezocht door de "mannen", zei u dat u geen informatie meer heeft sedert u het land heeft verlaten (gehoorverslag, p. 9). U ontkende (aanvankelijk) tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal nog contact te hebben met familieleden, vrienden of andere personen in Angola (gehoorverslag, p. 4). U zei niet over het nummer te beschikken van de agent eerste klas (gehoorverslag, p. 4), maar deze uitleg is niet afdoende om te

verreachtvaardigen dat u werkelijk niemand probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot het onderzoek naar de verdwijning van uw vader (en eventuele arrestaties in dit verband) en uw situatie (en deze van uw broer en zus) en problemen. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van het door u aangehaalde risico op ernstige schade. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om het door u geschetste risico correct te kunnen inschatten. Overigens, en in tegenstelling tot hetgeen u aanvankelijk verklaarde, zei u later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal wel iemand te hebben gecontacteerd, met name João (die u als uw neef beschouwt, maar van wie u de volledige naam niet kan zeggen), om uw documenten (studentenkaart en lidkaart kerk) door te sturen (gehoorverslag, p. 10). Het is in het geheel niet aannemelijk dat u João, aan wie u uw situatie zou hebben uitgelegd en die in de stad Benguela woont, niet zou hebben gevraagd om poolshoogte te nemen (eventueel bij de agent eerste klas die u zou geholpen hebben) met betrekking tot uw eigen situatie en deze van uw vader (gehoorverslag, p. 10). U stelde dit niet te hebben gedaan, omdat u getraumatiseerd was en u met andere dingen aan uw hoofd zat (gehoorverslag, p. 10), hetgeen in het geheel geen afdoende, laat staan een aannemelijke uitleg vormt.

Uit al het voorgaande blijkt dat er zeer ernstige bedenkingen kunnen worden geplaatst bij de waarachtigheid van het door u aangehaalde risico op ernstige schade, omdat u gevoelige informatie aan het licht zou hebben gebracht en overgemaakt aan de politie.

U maakte verder geenszins aannemelijk dat u geen toegang heeft tot de bescherming van de Angolese overheden of tot andere vormen van bescherming door deze overheden tegen de ernstige schade die u in geval van terugkeer naar uw land beweert op te lopen. Uw verklaring dat de "mannen" u misschien naar het leven zouden kunnen staan (gehoorverslag, p. 10), houden immers eveneens misdrijven in, waarvoor zij dienovereenkomstig gerechtelijk vervolgd kunnen worden. U bracht geen enkele indicatie naar voor dat de Angolese autoriteiten u niet tegen eventuele pogingen om u te vermoorden zouden beschermen. U verklaarde immers zelf dat de politie E. arresteerde en gevangen zette (gehoorverslag, p. 8). Ook na de verdwijning van uw vader nam de agent eerste klas u in huis en zocht hij -tevergeefs- naar uw vader (gehoorverslag, p. 8). In samenhang met uw onnauwkeurige verklaringen met betrekking tot het lot van E. en het onderzoek naar de verdwijning van uw vader en uw situatie (zie supra), blijkt bijgevolg uit uw verklaringen niet dat de Angolese autoriteiten in uw geval zouden weigeren of niet in staat zouden zijn om redelijke maatregelen te treffen voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die leiden tot ernstige schade. Op de herhaaldelijke vraag van het Commissariaat-generaal of de politie u niet kan beschermen, bleef u telkens het antwoord schuldig (gehoorverslag, pp. 9 en 10). U stelde dit niet te hebben gevraagd (aan de agent eerste klas), maar u kon geen uitleg geven voor deze nalatige houding. U maakte bijgevolg niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten.

Uit al hetgeen voorafgaat, blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde evenmin enig document voor ter staving van uw reisweg of de door u aangehaalde feiten (in verband met de aangifte van E. of de verdwijning van uw vader). De vaststelling dat u niet kan preciseren wie de twee dames waren die u naar België begeleidde (naam en nationaliteit); met welke documenten of luchtvaartmaatschappij u zou hebben gereisd en u niet kan zeggen of u tussenlandingen maakte (gehoorverslag, pp. 5 en 6), houdt een bijkomende negatieve indicatie in van de waarachtigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het aanvullend protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de schending van de materiele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker meent tevens dat de beslissing kennelijk onredelijk is. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de schending van de materiele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker meent dat er geen logische verklaring is waarom de lidkaart van de kerk en de studentenkaart eveneens dienen te worden verworpen. De documenten bevatten onmiskenbaar de foto van verzoeker en bevestigen uiteindelijk alleen maar zijn lidmaatschap van de desbetreffende kerkgemeenschap respectievelijk zijn status als student. De studentenkaart vermeldt zelfs de geboortedatum van verzoeker niet. Het is dan ook niet correct dat omwille van de twijfel omtrent de leeftijd van verzoeker, deze documenten zonder meer terzijde worden geschoven. Het valt bovendien op dat verzoeker omtrent de studentenkaart en de lidkaart van de kerk niet bevraagd is en evenmin werd geconfronteerd met de visie dat deze documenten geen bewijswaarde zouden hebben. Volgens de commissaris-generaal bestaat er geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève. Zonder een afdoende onderzoek en bevraging omtrent de voorgelegde stukken is het evenwel voorbarig om deze conclusie te trekken. Verzoekers aanvraag dient verder te worden onderzocht en de bestreden beslissing te worden vernietigd.

3.1.1. Verzoeker gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.1.2. Aangaande het geboortecertificaat werd door de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat aan dit document geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht daar uit medisch onderzoek bleek dat verzoeker op 17 april 2012 een leeftijd van minstens 21,2 jaar had terwijl verzoekers leeftijd volgens zijn geboorteakte op dat moment 15 jaar zou zijn geweest. Zoals uitdrukkelijk op de beslissing van 11 mei 2012 van de Dienst Voogdij wordt gemeld, kon verzoeker de conclusie van het medisch onderzoek betwisten, wat hij nagelaten heeft te doen. Overigens kan ook uit verzoekers verklaringen blijken dat hij geenszins minderjarig is. Immers hij is tot en met de tiende klas naar de middelbare school gegaan en heeft daarna nog twee hogere cursussen gevolgd (vragenlijst 10. a). Verzoeker wijzigt deze verklaring weliswaar en stelt strijdig hiermee geen middelbare school te hebben gevolgd (gehoor p. 5), maar bevestigt zijn studies nadien opnieuw waar hij beweert op het ogenblik van de feiten in het achtste leerjaar in de handelsschool te zitten (gehoor p. 6). Derhalve kan geen enkel geloof worden gehecht aan het feit dat dit document betrekking zou hebben op verzoeker, te meer het geboortecertificaat evenmin voorzien is van een foto of ander biometrisch gegeven, het een kleurenkopie betreft, zonder stempel en met de enkele vermelding "*conservador*" als attesterende functionaris. Hiermee geconfronteerd, antwoordt verzoeker enkel dat zijn vader voor de documenten heeft gezorgd (gehoor p. 3). Gezien de lidkaart van de M.C.E.R.A. eveneens verzoekers onwaarachtig bevonden geboortedatum bevat, kan hieraan evenmin enig geloof worden gehecht. Aangaande de studentenkaart, vermag dit stuk wegens zijn aard niet de identiteit van verzoeker officieel te adstrueren en wordt de bewijswaarde van dit stuk ook aangetast doordat verzoeker al twee onwaarachtige, minstens niet op verzoeker betrekking hebbende stukken, heeft voorgelegd. Aldus kan een niet-officieel stuk bezwaarlijk het geloof herstellen in de gegevens die op officiële stukken vervalst werden. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker meldde een Cédula te hebben (inschrijving van de asielaanvrager, stukken 13 en 14), waarbij hij nadien stelde nooit een Cédula of identiteitskaart in zijn leven gehad te hebben (verklaring 21), terwijl hij niet aantoont waarom een zoon van een (non-actief) politieagent, die hogere studies volgt, zich niet naar behoren zou kunnen legitimeren. Verzoeker faalt in zijn medewerkingsplicht.

3.1.3. Waar verzoeker vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. In deze hebben de betwiste stukken geen betrekking op de kernelementen van verzoekers asielrelaas, zodat de Raad evenmin inziet waarom – per hypothese dat de stukken waarachtig zouden geweest zijn, *quod non* – verzoeker hierover bijkomend moet ondervraagd over worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder wel degelijk dat de documenten werden onderzocht, zodat er op dit punt geen grond is tot het vernietigen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont immers niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker meent dat het voorbarig is om de conclusie te trekken dat de feiten geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève, doch verzoeker laat na verdere elementen aan te voeren ter verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijken evenmin enige elementen die erop kunnen wijzen dat verzoeker zijn land van herkomst zou hebben ontvlucht omdat hij er vervolging vreest omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 195, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De commissaris-generaal oordeelde terecht dat de feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en verzoeker niet aannemelijk maakt vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat het geheel van verklaringen dat verzoeker heeft afgelegd, niet incoherent te noemen is. Er zijn geen tegenstrijdigheden vast te stellen. De commissaris-generaal beschouwt het relaas als vaag omdat verzoeker te weinig informatie zou kunnen verschaffen betreffende de gebeurtenissen die hem overkomen zijn. Zo wordt aan verzoeker verweten dat hij geen informatie kan geven over E., de man op wiens computer hij de verdachte informatie aantrof. Verzoeker heeft hiervoor nochtans een logische verklaring gegeven, met name dat hij hem voor het eerst en laatst zag toen hij zijn computer binnenbracht voor de herstelling. Het kan niet van verzoeker verwacht worden dat hij over deze persoon meer gegevens kan bezorgen. De agent eerste klas die verzoeker geholpen heeft, was een politieagent en collega van zijn vader. In die hoedanigheid is het niet logisch dat verzoeker als jongere, die samen met zijn broer en zus onderdak krijgt, allerlei vragen gaat stellen over diens personalia. Hetzelfde geldt voor de vriend van deze agent, die verzoeker, zijn broer en zijn zus later heeft opgevangen. Verzoeker heeft verhaald hoe hij sinds zijn komst in België niemand meer kan bereiken om verdere informatie te krijgen. Hij slaagde er wel in om eenmalig zijn 'neef' J. te contacteren, maar dit is nadien niet meer gelukt (zie verhoorverslag p. 10).

4.2. Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Gezien de ernst van de voorliggende feiten – (netwerk van) kindermishandeling, verschillende bedreigingen door onbekende mannen, de verdwijning van verzoekers eigen vader en de vlucht van verzoeker met zijn broer en zus – is het niet aanvaardbaar dat verzoeker weinig tot niets kan vertellen over zowel E., als de collega-politieagent, als diens vriend, temeer verzoeker, zijn broer en zus nog een week bij deze collega-politieagent verbleven. Evenmin is aanvaardbaar dat verzoeker zich dermate weinig inspanningen getroostte om zijn eigen lot en dat van zijn vader te bevragen, laat staan dat verzoeker de collega-politieagent niet eens bij naam kan noemen terwijl hij deze zelf opbelde en een week bij hem onderdook. Geenszins is aannemelijk dat E. zomaar zijn computer met dergelijk bezwarende informatie zou meegeven aan een onbekende derde -met name verzoeker- die nog nooit eerder een klant had en bovendien de zoon is van een politieman (gehoor p. 10). Voorts kan het nut niet worden ingezien om verzoekers familie te benaderen wanneer de harde schijf werd meegenomen door de collega-politieagent, en deze harde schijf als bewijs werd aangewend om E. op te pakken (gehoor p. 10). Dat verzoekers vader nog zou bedreigd worden door onbekenden, laat staan meegenomen worden, omdat in zijn huis beweerdelijk de harde schijf verwisseld was, kan dan ook niet overtuigen. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker geïsoleerd zou worden door de “onbekende mannen” gezien zijn rol beperkt is tot het zien van de beelden op de hard disk, die echter in het bezit is van de politie en op basis waarvan E. werd gearresteerd. Derhalve maakt verzoeker zijn vrees evenmin aannemelijk. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich immers niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.3. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk niet op de Angolese autoriteiten te kunnen rekenen. Verder, voor zover verzoeker al geïsoleerd zou zijn geweest, *quod non*, is geenszins aannemelijk dat de collega-politieagent zelf actief zou tewerk gegaan zijn om beweerde getuigen het land uit te helpen gezien hij op deze wijze het politieonderzoek zou belemmeren, zoals in deze evenmin kan worden aanvaard dat de politieagent geen contact zou onderhouden hebben met verzoeker. Overigens kan slechts vastgesteld worden dat verzoeker geen hulp heeft gevraagd (gehoor p. 9). Verzoeker toont dan ook niet aan niet op de bescherming te kunnen rekenen van de Angolese overheid te meer nu deze wel E. in beschuldiging heeft gesteld.

Het ter terechtzitting neergelegde opsporingsbericht kan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen. Immers dit stuk is manifest strijdig met verzoekers relaas. Verzoeker was immers niet vervolgd door de Angolese overheid maar heeft de overheid in kennis gebracht van een mogelijk zwaar misdrijf waardoor E. werd opgepakt. Het is bovendien een feit van algemene bekendheid dat kranten niet gekant zijn tegen de publicatie van artikels tegen betaling, en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Bovendien wordt geen verklaring gegeven voor de vaststelling dat het artikel pas verscheen op 24 december 2012 terwijl de opsporing dateert van 23 maart 2012. Hoe dan ook moeten documenten onderbouwd worden met geloofwaardige en coherente verklaringen, *wat in casu* niet het geval is. De vaststelling dat verzoeker blijkbaar met gemak gefabriceerde documenten kan verkrijgen maar nalaat zijn authentieke documenten neer te leggen, ondergraaft fundamenteel zijn geloofwaardigheid.

4.4. Verzoekers verhaal komt geheel hypothetisch en verzonnen voor. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK